

Руки вгору, руки вниз, мій малесенький нацист

Зламати «Енігму» сучасного кіно – задача із зірочкою, тим паче для непідготовленого глядача. Бо у кожного режисера своя шифрувальна машина (от і рахуй тепер). Але чим інноваційніше ідея та робота над нею, тим більше хочеться подивитися на цю «дитину» знімальної команди. На скільки можливо «впіймати кролика» у фільмі «Кролик Джордж» (а Тайка Вайтіті – режисер - це той кроль), і, власне, чому фільм був номінований на Оскар?

Перше – жанрова приналежність. Гітлер і комедійна драма... от комедія! Адже кіно про Другу світову зазвичай було представлено документальним жанром, мемуарами та біографіями. І тут на арену вийшов новий «боєць», і, здається, новий золотий Оскар за найкращий адаптований сценарій тому доказ.

Наступне – виявляється, воєнні ідеї у кіноіндустрії можуть бути не плаксивими. Але! Так звана «не плаксивість» може бути не винятково відкритою, а й прихованою. Вайтіті вдалося так зробити, при цьому висвітливши жахливі факти того часу, не переходячи тонку межу між нормованою, більше того, ЗАСЛУЖЕНОЮ насмішкою та відкритою, нездоровою глузливістю.

Маленькі актори = якісні актори. Найчастіше така формула порушена останньою її складовою, але, як то кажуть, не цього разу. У мене хлопчик Джордж викликав відкриту реакцію, тобто я, 20-річна третьокурсниця, просто кричала від люті, коли той дозволив собі брехню про перемогу нацистів у бік і без того ображеної життям дівчини-єврейки. Присутність реакції, можливість викликати емоцію у потенційного глядача – безперечний талант.

Щоб по-справжньому побачити фільм потрібні очі, які дарує оператор картини. Нещодавно танцюючі черевики, тріщина і червона стрічка – ні, це не перелік спонтанних речей, це нюанси, це символи, побачивши які, очі розплющуються, хоча фізично були й так відкриті. Нічого не буває просто так у фільмі, головне це не тільки побачити, а й «спіймати», як кролика. І важливо зрозуміти в іншому випадку, хто чи що саме є причиною непорозуміння – глядач чи ті самі «другі очі фільму» (перші, звісно, режисер).

Тепер (після перегляду) відомо, що кіно про війну (і всередині людини також) може бути... милим! Так, через призму юного світосприйняття, такого ж боягузливого, «одурманеного» кролика-нациста, який повторює кожній людині із компанії 5-ти людей «Хайль Гітлер!», можна передати ВСЮ сутність німецької (нацистської) ідеології – сліпого поклоніння. Під

одним дахом змогли жити дві протиборчі сили: одна – відкрита (нацистська або домінуюча), інша – закрита (під страхом смерті, звичайно).

У фіналі «гітлерівська лялька» перестала бути такою (читай – і не починала), бо кролик хоч і не залишився живим, але ж не від тих рук! Малесенький нацист опустил руки, Великий Нацистський Брат «вийшов» у вікно з ноги.